

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: V. T., narozený dne xxxxxxxx
x státní příslušnosti
bytem P.
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců – Ministerstvo
vnitra
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2016 č. j. MV-139810-6/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět soudního přezkumu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále „*městský soud*“) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2016 č. j. MV-139810-6/SO-2016 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a kterým bylo zároveň potvrzeno

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 9. 2016 č. j. OAM-7700-13/TP-2016 (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Důvodné nebezpečí je odůvodněno záznamem v opisu z Rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. 10. 2015 č. j. 6 T 195/2016-86 bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání žalobce podle ust. § 307 odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, se zkušební dobou do 13. 2. 2017. Žalobce dále navrhuje, aby bylo zrušeno i prvostupňové rozhodnutí a žalované uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

2. Žalobce namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, neboť se jedná o nezákonné rozhodnutí. Své žalobní námitky shrnuje do následujících žalobních bodů:
3. *Zaprvé.* Žalobce tvrdí, že správní orgány porušily ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), neboť nezjistily stav věci bez významných pochybností a v rozsahu nezbytném pro konkrétní případ. Žalobce má za to, že neporušil podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců pro udělení trvalého pobytu na území České republiky. Žalobce pobývá na území na základě fikce pobytu, neboť má podanou žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že podmíněné zastavení jeho trestního stíhání se zkušební dobou do 13. 2. 2017 pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky, jelikož řídil motorové vozidlo po požití alkoholických nápojů, čímž způsobil dopravní nehodu, je důvodem pro existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce připouští, že se daného skutku dopustil, avšak poukazuje na fakt, že za tento skutek nebyl vůbec odsouzen, neboť bylo proti němu trestní stíhání podmíněně zastaveno se zkušební dobou v délce trvání 16 měsíců. Žalobce na základě výše uvedených skutečností dochází k závěru, že neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když nebyl pravomocně uznán vinným ani potrestán.
4. *Zadruhé.* Žalobce namítá, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, jak vyplývá z ust. § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce je bezúhonným občanem, což dokládá svým výpisem z Rejstříku trestů, kde nemá žádný záznam, neboť nikdy nebyl v České republice pravomocně odsouzen. Je přesvědčen o nepravdivosti závěru správních orgánů. Má za to, že neexistuje důvodné nebezpečí, že by mohl žalobce ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jednorázové pochybení nižší společenské nebezpečnosti nelze samo o sobě brát jako okolnost, která by svědčila o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, navíc když jeho trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno.

II. Vyjádření žalovaného a podstatné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí, které byly přezkoumatelným způsobem odůvodněny, navrhla žalobu zamítnout a vyjádřila se k jednotlivým žalobním bodům.

6. Všechny námitky žalobce považuje za nedůvodné. Setrvává na stanovisku, že přijaté řešení má být v souladu s veřejným zájmem. Zdůrazňuje, že z opisu z evidence z Rejstříku trestů bylo zjištěno, že žalobci bylo kladeno za vinu spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, a že žalobce složil peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti podle zvláštního předpisu ve výši 10 000 Kč. Byly tak naplněny podmínky pro podmíněné zastavení trestního stíhání, které bylo proti žalobci zastaveno a byla mu stanovena zkušební doba v trvání 16 měsíců, tj. do 13. 2. 2017.
7. Žalovaná před vydáním napadeného rozhodnutí (dne 24. 10. 2016) ověřila, že žalobce má stále v opisu z evidence Rejstříku trestů stanovenou zkušební dobu do 13. 2. 2017, která běží, a podle žalované tak žalobce stále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť se ještě neosvědčil. K výkladu závažného narušení veřejného pořádku odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151. Ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje (obdobně jako v napadeném rozhodnutí), že dodržování právních předpisů je jedním ze základních zájmů společnosti a teprve uplynutím zkušební doby bude možné posoudit, zda žalobce vedl řádný život a zda svým jednáním osvědčil, že již nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek.
8. Z opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 23. 6. 2016 (založeném ve správním spise) vyplývá, že došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání žalobce za úmyslný trestný čin se stanovením zkušební doby do 13. 2. 2017.
9. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobci nebyl udělen trvalý pobyt, protože prvostupňový orgán kvalifikuje vědomé řízení vozidla v běžném silničním provozu pod vlivem návykové látky, které neohrožuje pouze žalobce, ale i další účastníky silničního provozu, jako závažné narušení veřejného pořádku. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvádí, že k jednání žalobce došlo před relativně krátkou dobou a zkušební doba v době vydání prvostupňového rozhodnutí je stále v běhu. Podotýká, že přinejmenším do doby skončení zkušební doby, tj. do 13. 2. 2017 není možné učinit závěr o tom, že riziko narušení veřejného pořádku ze strany žalobce bezprostředně nehrozí.

III. Posouzení žaloby a přezkum napadeného rozhodnutí

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Při přezkumu vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.); je tedy vázán zákonem v této jeho časové podobě. Městský soud posoudil v řízení žalobu a rozhodnutí napadené touto žalobou včetně rozhodnutí prvostupňového.
11. K jednání před městským soudem se žalobce ani jeho zástupce nedostavili; žalovaná slovy svého zástupce setrvala na argumentech uvedených v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě s tím, že nenavrhuje doplnění dokazování. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě výslovně konstatoval, že *veškeré důkazní prostředky potřebné k doložení tvrzení žalobce jsou ve spisovém materiálu*, aniž by v žalobě navrhl provedení konkrétního důkazu, městský soud, jemuž je správní spis k dispozici, nepovažoval za nutné zopakování, popř. doplnění dokazování (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).
12. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a po skutkové i právní stránce se ztotožnil se žalovaným správním orgánem, tedy s posouzením skutkové i právní stránky tak, jak bylo podáno a vysvětleno v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí.

13. Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
14. Podle ust. § 50 odst. 2 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost.
15. Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
16. Podle ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
17. V usnesení ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151 rozšířený senát NSS shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.
18. Pojmem „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ ve vztahu k ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (byť v jeho znění účinném do 31. 12. 2010) se pak podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34, ve kterém uvádí, že nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (doposud tak stěžovatel činil na základě povolení k dlouhodobému pobytu). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011 – 65). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se žalovaným i městským soudem, že ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek (pozn. městského soudu: výtržnictví a útok na veřejného činitele) zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Soud nicméně dodává, že ačkoliv lze jednání stěžovatele hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku, je rovněž třeba vzít do úvahy časový odstup mezi jednáním a okamžikem, k němuž žalovaný rozhodoval o žádosti

stěžovatele (tedy aktuálnost narušení veřejného pořádku). ... Je třeba si uvědomit, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ bytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé. Lze tolerovat, že při rozhodování o méně významných bytových titulech posuzují správní úřady splnění podmínek mírněji než v případě trvalého pobytu.

19. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2011 č. j. 7 As 112/2011-65 posledním a nejdůležitějším je pak požadavek dostatečnosti závažného obrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy proporcionality mezi omezujícím opatřením a závažností jednání. Tento požadavek respektuje již samotný zákon o pobytu cizinců, když pro účely vyhoštění [§ 119 odst. 2 písm. b)] požaduje, aby došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, kdežto pro účely zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu [§ 87k odst. 1 písm. b)] považuje za postačující existenci důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Pro účely ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy postačující, že cizinec svým osobním, skutečným a aktuálním jednáním, které je pro případ odepření práva trvalého pobytu dostatečně závažné, naruší veřejný pořádek způsobem, který zakládá důvodné nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku v budoucnu. Odepření práva trvalého pobytu lze považovat za opatření omezující volný pohyb osoby (tj. odepírající jedno z práv vyplývajících z práva volného pohybu) velmi nízkou intenzitou. Není jím totiž samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky (kapitola III směrnice 2004/38/ES). Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Toto omezení přitom sleduje legitimní cíl (obecně zamezení tomu, aby osoba těžila z obcházení zákona, zneužívajícího či podvodného jednání), a je vzhledem k tomuto cíli přiměřené (cizinci budou odepřeny pouze ty výhody, které zamýšlel získat svým jednáním v rozporu s veřejným pořádkem; ostatní výhody plynoucí např. z práva pobytu na území České republiky zůstávají nedotčena).
20. Podle závěrů rozsudku městského soudu ze dne 11. 4. 2019 č. j. 8 A 36/2016-41, od nichž není důvodu se v nynějším řízení odchýlit, se lze ztotožnit se závěrem žalované (tj. rovněž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců), že ačkoliv bylo odsouzení žalobce pro shora vymezený skutek zablazeno, žalované to nebrání v tom, aby totéž jednání hodnotila při posouzení žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu jako závažné narušení veřejného pořádku. ... Pokud od trestného jednání žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí uplynuly necelé tři roky, nejedná se o dostatečně dlouhou dobu na to, aby bylo možné slevit z hodnocení jednání žalobce jakožto závažného narušení veřejného pořádku. Soud na tomto místě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, č.j. 1 As 175/2012-34, podle něhož je třeba si uvědomit, že povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ bytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznamená, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé. Byť by se s odstupem 3,5 roku, resp. 4 let mohlo zdát, že delikt (roz. dnes přestupkové) jednání stěžovatele, jímž

závažně narušil veřejný pořádek, je neaktuální, nelze této domněnce přisvědčit, a to s ohledem na specifické dopady rozhodnutí o udělení trvalého pobytu (viz shora)“.

21. K první námitce týkající se tvrzeného chybného závěru správního orgánu o existenci důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, městský soud v souladu s výše citovanou judikaturou uvádí, že je třeba v první řadě rozlišovat intenzitu možného ohrožení veřejného pořádku do budoucna a individuálně přihlížet k tomu při udělování jednotlivých druhů pobytových oprávnění. Je legitimní, když správní orgány kladou vyšší požadavky na ochranu veřejného pořádku při udělování trvalého pobytu než při udělování jiných pobytových oprávnění, protože jednou udělený trvalý pobyt může být zrušen jen v taxativně vyjmenovaných případech uvedených v ust. § 77 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Je třeba zdůraznit, že správní orgány při případném neudělení trvalého pobytu nezakazují žadateli jakýkoli pobyt na území České republiky, pouze rozhodnou o neudělení nejvyššího možného pobytového oprávnění, ze kterého by žadateli plynuly konkrétní výhody (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34).
22. V souladu s výše uvedeným tak žadatelé o trvalý pobyt nesmí vzbudit ani minimální pochybnosti o existenci důvodného nebezpečí o možném narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Městský soud zároveň sděluje, že ne každé spáchání přestupku nebo trestného činu, byť i jen podezření z přestupku nebo trestného činu je důvodem pro neudělení trvalého pobytu. Správní orgány musí vždy prokázat existenci důvodného nebezpečí o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Při tomto zkoumání přihlíží jednak k závažnosti jednání, ale i době, která uplynula od závadného jednání, způsobům, jak bylo závadné chování činěno a k okolnostem, za kterých bylo dané jednání učiněno. Ne každý žadatel, který se prokáže výpisem z Rejstříku trestů, který neobsahuje žádné záznamy, splní požadavky kladené na udělování povolení k trvalému pobytu. V podmínkách pro udělení trvalého pobytu je stanoveno, že nesmí existovat důvodné nebezpečí z ohrožení veřejného pořádku závažným způsobem, z tohoto znění tak nelze dovodit, že žadatel s výpisem z evidence Rejstříku trestů bez jakéhokoli záznamu má legitimní očekávání, že mu trvalý pobyt bude udělen. Pro správní orgán to je sice určité vodítko pro vyhovění žádosti, ale při udělování trvalého pobytu se pouze s tímto nemůže spokojit. Je žádoucí, aby si správní orgány vyžadovaly zároveň opis z evidence Rejstříku trestů pro lepší posouzení existence důvodného nebezpečí o možném narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Musí však přitom zároveň přihlížet ke všem okolnostem spáchání daného skutku.
23. Jestliže žalovaná zjistila z opisu z evidence Rejstříku trestů žalobce, že bylo podmíněně zastaveno jeho trestní stíhání pro podezření ze spáchání úmyslného přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, protože ve stavu vylučujícím způsobilost řídil motorové vozidlo a způsobil dopravní nehodu, a toto zastavení trestního stíhání bylo podmíněno zkušební dobou do 13. 2. 2017, resp. 16 měsíců, správní orgán k tomuto rozhodnutí musel při vydání napadeného rozhodnutí přihlížet. Musel stanovit, zda tento skutek a dosud neuplynulší zkušební doba jsou důvodem existence důvodného nebezpečí z narušení veřejného pořádku závažným způsobem.
24. Žalovaná, resp. prvostupňový orgán uvádí, že samotná skutečnost zastavení trestního stíhání žalobce nebyla pro správní orgány rozhodná. Pokud jde o důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu ust. § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, žalovaná, resp. prvostupňový orgán založily svou úvahu o

takovém pravděpodobném budoucím jednání žalobce na trvání zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání. Správní orgány uvedly, že v případě trvání zkušební doby existuje aktuální ohrožení narušení veřejného pořádku, zároveň samy podotýkají, že po skončení zkušební doby nebrání žalobci podat novou žádost o povolení k trvalému pobytu, kde nově bude přezkoumáno, zda i po uplynutí zkušební doby existuje nadále důvodné nebezpečí o narušení veřejného pořádku závažným způsobem, popř. zda se již žalobce osvědčil. Správní orgány přiznávají, že existenci důvodného nebezpečí je třeba zkoumat i s ohledem na dobu od spáchání předmětného jednání. Městský soud považuje úvahu správních orgánů o možnosti budoucího narušení veřejného pořádku ze strany žalobce za adekvátní, neboť v době rozhodování správního orgánu existovala u žalobce reálná hrozba, že v případě spáchání jakéhokoli protiprávního jednání, tzn. v případě, kdy se žalobce neosvědčí, se bude v jeho trestním stíhání týkajícím se podezření z přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky pokračovat. Bylo tak na místě, že správní orgány v době trvání podmíněného zastavení trestního stíhání neudělily žalobci trvalý pobyt. Správní orgán prvního stupně i žalovaná zároveň správně přihlédly k tomu, že stanovená zkušební doba v čase jejich rozhodování ještě neuplynula.

25. Posouzení důvodného nebezpečí budoucího páchaní trestné činnosti lze zcela logicky odvíjet od trestní minulosti konkrétní osoby, pokud v době rozhodování žalované běží zkušební doba pro žalobce, a pokud zároveň nevelký časový odstup od možného trestného jednání dosud nemůže odůvodnit závěr o tom, že se tato osoba vedením řádného života po nikoli krátkou dobu osvědčila.
26. Městský soud se tak s odkazem na citovaný rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2013 č. j. 1 As 175/2012-34 ztotožňuje se závěrem žalované při rozhodování o udělení povolení k trvalému pobytu, že v době trvání zkušební doby, po kterou je podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce, existuje důvodné nebezpečí o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Při udělování povolení k trvalému pobytu nemůže existovat sebemenší pochybnost o možném závažném narušení veřejného pořádku. Pokud od možného trestného jednání žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí uplynuly necelé dva roky a stále trvá zkušební doba, nejedná se o dostatečně dlouhou dobu na to, aby bylo možné konstatovat, že neexistuje důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku a udělit povolení k trvalému pobytu, tj. nejvyšší pobytového oprávnění, na které jsou kladeny přísné podmínky vyplývající ze zákona o pobytu cizinců.
27. V projednávaném případě žalovaná zjistila stav věci bez významných pochybností, když vycházela z popisu z evidence Rejstříku trestů a usnesení soudu v trestní věci žalobce, z nichž přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem dospěla k závěru o existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem, které shledala v trvání zkušební doby žalobce, neboť při vydávání povolení k trvalému pobytu jsou kladeny na žadatele (žalobce) vyšší nároky. Městský soud považuje první žalobní bod za nedůvodný.
28. S druhým žalobním bodem se městský soud vypořádává tak, že odkazuje na odůvodnění nedůvodnosti prvního žalobního bodu. Skutkový stav zjištěný správními orgány neznamenal, že neexistuje důvodné nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Správní orgány zcela správně opatřily opis z evidence Rejstříku trestů žalobce, z něhož vyplynulo, že žalobce má stanovenou zkušební dobu, po kterou je mu podmíněně zastaveno trestní stíhání. Na základě tohoto správní orgány správně dospěly v souladu s judikaturou k závěru, že při udělování trvalého pobytu je třeba trvat na důsledném dodržování podmínek zákona o pobytu cizinců. Správní orgány prvního i druhého stupně

si opatřily podklady v dostatečné míře, a proto ani druhou žalobní námitku neshledal městský soud důvodnou.

29. Na základě výše popsaných důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

IV. Posouzení nákladů řízení

30. O nákladech řízení rozhodl městský soud na základě ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měla plný úspěch žalovaná, avšak při jednání výslovně uvedla, že náhradu nákladů řízení nepožaduje. Žalobce pak nebyl v řízení procesně úspěšný.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. února 2020

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu